

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce **FORTUNA GAME a. s.**, IČ 43003575, se sídlem v Praze 1, Na Florenci 2116/15, zastoupeného Mgr. Radkem Schmitzem, advokátem se sídlem v Praze 9, Podkovářská 933/3, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 427/31, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 6. 9. 2016, č. j. 39075/16/5100-31462-707633

t a k t o:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství (dále jen „žalovaný“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu výměru vydanému Specializovaným finančním úřadem dne 21. 1. 2016, č. j. 8124/16/4200-12776-108960. Těmito rozhodnutími tak byla žalobci pravomocně předepsána pokuta za opožděné tvrzení daně v celkové výši 300.000,- Kč.

Žalobce v podané žalobě namítl, že rozhodnutím žalovaného o zamítnutí odvolání proti platebnímu výměru byl zkrácen na svých právech, když předmětná pokuta za opožděné tvrzení daně byla žalobci vyměřena v rozporu s platnými právními předpisy.

V bodě II podané žaloby žalobce poukázal na to, že v důsledku vnitrostátní fúze sloučením společnosti Fortuna Loterie a. s. a žalobce, tj. FORTUNA GAME a. s., došlo s účinností ke dni 31. 12. 2013 k zániku společnosti Fortuna Loterie a přechodu veškerého jejího jmění na nástupnickou společnost, tj. na žalobce. Předmětem činnosti žalobce je mimo

jiné provozování loterií a jiných podobných her podle zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů.

Žalobce byl jako právní nástupce zaniklé společnosti Fortuna Loterie povinen podat přiznání k odvodu z loterií a jiných podobných her za odvodové období od 1. 1. do 31. 12. 2012, a to nejen z loterií a jiných podobných her provozovaných žalobcem, ale rovněž i z loterií a jiných podobných her provozovaných v předmětném období společností Fortuna Loterie. Dne 30. 1. 2013 podal žalobce přiznání k odvodu z loterií a jiných podobných her za odvodové období roku 2012, přičemž se jednalo o přiznání souhrnné za žalobce i za zaniklou společnost Fortuna Loterie. V průběhu měsíce května 2016 požádal žalobce Specializovaný finanční úřad (dále též „správce daně“) o vydání potvrzení o bezdlužnosti, přičemž v této souvislosti Specializovaný finanční úřad požádal o dodání dvou samostatných přiznání k odvodu z loterií a jiných podobných her, tj. samostatně za společnost FORTUNA GAME a za společnost Fortuna Loterie. Tento požadavek Specializovaného finančního úřadu žalobce splnil dne 28. 5. 2013.

Předmětem sporu mezi žalobcem a žalovaným tak zůstává, zda přiznání k odvodu z loterií a jiných podobných her za rok 2012 mělo být žalobcem podáno samostatně za společnost FORTUNA GAME a za společnost Fortuna Loterie, nebo souhrnně za oba subjekty. Podle názoru žalobce tuto problematiku řeší ustanovení § 240 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů, které explicitně nezakazuje, aby přiznání k odvodu z loterií a jiných podobných her nemohlo být podáno za zaniklý, i za nástupnický subjekt souhrnně. Žalobce je proto přesvědčen, že souhrnné přiznání k odvodu z loterií a jiných podobných her nebylo v rozporu s právními předpisy.

S ohledem na obtížnost problematiky související s odvodem z loterií a jiných podobných her v souvislosti s fúzí a její specifičnost se žalobce obrátil se žádostí o pomoc při zpracování přiznání k odvodu z loterií a jiných podobných her na pracovníky Specializovaného finančního úřadu a na Generální finanční ředitelství, přičemž problematiku podání přiznání s nimi konzultoval. Výsledné podané přiznání k odvodu z loterií a jiných podobných her jako jedno souhrnné přiznání bylo výsledkem, který byl předem konzultován a odsouhlasen s kompetentními pracovníky Specializovaného finančního úřadu.

Žalobce v podané žalobě namítl, že podle platebního výměru byla pokuta za opožděné tvrzení daně vyměřena podle ustanovení § 250 daňového řádu. Žalobce v této souvislosti považuje nastavení sankce za zjevně excesivní, neboť při její aplikaci na projednávanou věc lze dospět k jednoznačnému závěru, že projednávané jednání žalobce, tedy včasné podání jednoho společného přiznání k odvodu z loterií a jiných podobných her za situace, kdy podle názoru žalovaného měla být podána dvě samostatná, vykazovalo nulový stupeň společenské nebezpečnosti. Došlo tak pouze k formálnímu pochybení ze strany žalobce, způsobenému rozdílným výkladem aplikovatelného právního předpisu. Z tohoto důvodu žalobce považuje nastavení této sankce a její následné udělení za postup ústavně nekonformní. K tomu žalobce odkázal na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. I ÚS 416/04, a na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva (ESLP) ze dne 11. 1. 2007 ve věci zn. 35533/04, *Mamidakis proti Řecku*, z nichž vyplývá, že excesivní pokuta může být omezením vlastnického práva a to je zjevně nepřiměřené sledovanému cíli udělení pokuty. Udělení excesivní pokuty je v rozporu i s článkem 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod.

V bodě IV podané žaloby žalobce namítl, že postup správce daně při vyměření pokuty za opožděné tvrzení daně je v rozporu se základními zásadami daňového řízení, které žalovaný sám v odůvodnění rozhodnutí o odvolání zmínil. Žalobce v této souvislosti poukazuje zejména na zásadu přiměřenosti a efektivnost, zejména pak na cíl samotného procesu správy daní, označený jako postup, jehož cílem je správné zjištění a stanovení daní a zabezpečení jejich úhrady. Z výše uvedených skutečností je podle názoru žalobce zjevné, že oba tyto základní principy byly v projednávaném případě splněny, neboť výše daně byla správně zjištěna a včas uhrazena, i přes tuto skutečnost však správce daně žalobci vyměřil pokutu za opožděné tvrzení daně v rozporu s předmětným principem.

V bodě V podané žaloby žalobce navrhl, že pokud by soud dospěl k závěru, že argumenty žalobce nejsou správné a pokuta za opožděné tvrzení daně byla uložena oprávněně, žalobce navrhl postup podle ustanovení § 250 odst. 7 písm. b) daňového řádu, podle kterého je výše pokuty poloviční, pokud v daném kalendářním roce nebylo správcem daně u daňového subjektu v době vydání platebního výměru zjištěno jiné prodlení při podání řádného daňového tvrzení nebo dodatečného daňového tvrzení. Podle názoru žalobce byl žalovaný povinen k této okolnosti přihlédnout z úřední povinnosti a na základě uvedeného je rozhodnutí vydané v rozporu s právními předpisy, čímž byla dotčena práva žalobce a jde o další důvod, proč by žalobou napadené rozhodnutí mělo být soudem zrušeno.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě zopakoval dosavadní průběh daňového řízení a k žalobním námitkám uplatněným v žalobě uvedl, že všechny tyto námitky komplexně vypořádal v rámci odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Pokud žalobce argumentoval tím, že o své povinnosti přiznat odvod z loterie a provést tento odvod odděleně za zaniklou i za nástupnickou společnost, se dozvěděl od správce daně po té, co podal v květnu 2013 žádost o vystavení potvrzení o bezdlužnosti, žalovaný má za to, že žalobce předložil soudu jako důkaz svého tvrzení stanovisko Generálního finančního ředitelství ze dne 22. 1. 2013. Z něho je podle názoru žalovaného zcela jasně patrné, že při zániku právnické osoby bez likvidace má právní nástupce této právnické osoby povinnost podat řádné daňové tvrzení za část zdaňovacího období ke dni zániku společnosti, za kterou dosud nebylo podáno. V žádném případě však není z dané písemnosti seznatelné, že by tak měl žalobce učinit souhrnným přiznáním za zaniklou i nástupnickou společnost, a je tedy zcela zřejmé, že tak měl učinit za zaniklou společnost.

Podle § 240 odst. 1 a 4 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2013, přechází daňová povinnost při zániku subjektu bez likvidace na nástupnický subjekt. Ten je pak povinen podat daňová přiznání či hlášení a uhradit případnou daň za zaniklý subjekt, respektive za období, kdy tento ještě existoval. Ze žádného ustanovení daňového řádu však není zřejmé, že by tak měl učinit souhrnně a ani žalobce žádné takové zákonné ustanovení v podané žalobě neuvádí. Pokyny a tiskopisy Ministerstva financí mají svoji závaznou strukturu a formu a daňový subjekt je povinen tuto strukturu a formu dodržet, což vyplývá z § 72 daňového řádu. Součástí tiskopisu přiznání k odvodu z loterií a jiných podobných her je i kolonka s uvedením typu přiznání. Právě tímto údajem měl žalobce odlišit přiznání k odvodu z loterií za zaniklou a za nástupnickou společnost, což však neučinil. Tento stav byl napraven až podáním žalobce ze dne 29. 5. 2013, kdy podal za předmětné odvodové období roku 2012 řádné přiznání k odvodu z loterií jak za zaniklou společnost Fortuna Loterie a. s., tak i za nástupnickou společnost FORTUNA GAME a. s.

Pokud žalobce v podané žalobě namítal, že jeho postup v podobě podání souhrnného daňového přiznání vykazoval nulový stupeň společenské nebezpečnosti a proto je výše uložené pokuty zjevně excesivní, žalovaný k tomu uvedl, že pokuta podle § 250 daňového řádu nemá znaky správního deliktu a skutková podstata tohoto ustanovení je nastavena tak, že povinnost uhradit pokutu vzniká přímo ze zákona při zpoždění s podáním daňového přiznání delším než pět dnů. Rozhodnutí o pokutě za opožděné tvrzení daně je tak deklaratorní a nikoli konstitutivní povahy. Pokuta je daňovým řádem stanovena jako 0,05% stanovené daně, v případě žalobce z částky odvodu z loterií ve výši 50.923.571,- Kč, za každý den prodlení, nejvýše 5% stanovené daně (v případě žalobce odvodu). Jak vyplývá z platebního výměru na pokutu za opožděné tvrzení daně, žalobce byl v prodlení celkem 111 dnů, vypočtená částka pokuty byla 2.546.179,- Kč, avšak v souladu s § 250 odst. 5 daňového řádu byla snížena na maximální možnou výši 300.000,- Kč. Jediná možnost úpravy výše pokuty na poloviční výši je dána žalobcem označeným ustanovením § 250 odst. 7 daňového řádu, avšak k použití tohoto snížení nebyly podle názoru žalovaného v případě žalobce dány podmínky.

Podle názoru žalovaného totiž podmínky uvedené v § 250 odst. 7 písm. a) a b) daňového řádu musí být splněny kumulativně, tedy musí být splněny obě zároveň, aby mohlo dojít ke snížení zákonné pokuty na polovinu. V případě žalobce je zřejmé, že svoji povinnost danou písm. a) citovaného ustanovení nesplnil, což ostatně uvedl i žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí o odvolání na straně 5 napadeného rozhodnutí. Z tohoto důvodu bylo podle názoru žalovaného nadbytečné zkoumat splnění podmínky pro uložení pokuty v poloviční výši podle písm. b) citovaného ustanovení, neboť splnění této podmínky by na daný stav nemělo žádný vliv.

Pokud žalobce namítal, že správce daně nedodržel základní zásady správy daní, konkrétně zásadu přiměřenosti a efektivnosti, a dále cíl správy daní, tedy správné zjištění a stanovení daně a zabezpečení jejich úhrady, pak má žalovaný za to, že tyto zásady dodrženy byly. Žalobce po upozornění ze strany správce daně podal dodatečné přiznání k odvodu z loterií za společnost FORTUNA GAME a žádné přiznání k odvodu z loterií za společnost Fortuna Loterie. Následně došlo k převodu přeplatku na osobním daňovém účtu FORTUNA GAME na osobní daňový účet zaniklé Fortuna Loterie, čímž byl nesprávný stav napraven. Úrok z prodlení za dobu, kdy na účtu Fortuna Loterie nebyla uhrazena splatná daň, je předmětem řízení vedeného Městským soudem v Praze pod sp. zn. 10Af 77/2016.

Závěrem podaného vyjádření žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Z důvodu vnitrostátní fúze sloučením společností Fortuna Loterie a. s. se společností FORTUNA GAME a. s. zanikla ke dni 31. 12. 2012 společnost Fortuna Loterie. Její nástupnickou společností se k 1. 1. 2013 stala společnost FORTUNA GAME.

Dne 30. 1. 2013 bylo správci daně doručeno řádné přiznání žalobce k odvodu za odvodové období kalendářního roku 2012. Odvod byl vyčíslen v celkové výši 274.214.626,- Kč. Nedoplatek na odvodu po odečtení uhrazených záloh činil 75.294.086,- Kč a tato částka byla dne 30. 1. 2013 připsána na osobní daňový účet žalobcem.

Dne 29. 5. 2013 bylo správci odvodu doručeno přiznání k odvodu z loterií a jiných podobných her za odvodové období kalendářního roku 2012, kde jako poplatník byla uvedena zaniklá společnost Fortuna Loterie.

Platebním výměrem ze dne 12. 1. 2016 byl odvod z loterií a jiných podobných her vyměřen ve výši 50.923.571,- Kč podle § 41f) zákona o loteriích na základě odvodového přiznání.

Vzhledem k tomu, že přiznání k odvodu z loterií a jiných podobných her za zaniklou společnost Fortuna Loterie bylo podáno po zákonem stanovené lhůtě, byla žalobci podle § 250 daňového řádu platebním výměrem na pokutu za opožděné tvrzení daně ze dne 21. 1. 2016 předepsána pokuta ve výši 300.000,- Kč.

Proti uvedenému platebnímu výměru podal žalobce dne 11. 2. 2016 včasné odvolání, v němž argumentoval zcela shodně jako v podané žalobě.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný odvolací správní orgán žalobou napadeným rozhodnutím, jímž odvolání jako nedůvodné zamítl a napadený platební výměr jako věcně správný a důvodný potvrdil.

Městský soud v Praze po seznámení se se spisem konstatuje, že žaloba je přípustná, žalobce je k jejímu podání aktivně procesně legitimován a žaloba byla podána v zákonné 2 měsíční lhůtě od doručení písemného vyhotovení rozhodnutí odvolacího správního orgánu (rozhodnutí žalovaného bylo žalobci doručeno dne 8. 9. 2016, žaloba byla k poštovní přepravě podána dne 8. 11. 2016 a zdejšímu soudu doručena dne 9. 11. 2016). Žaloba byla podána včas.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“). Vzhledem k tomu, že žalobce nepožádal výslovně o nařízení ústního jednání, vyjádřil tím žalobce svůj souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Žalovaný soudu výslovně sdělil, že souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

Žalobce ve své žalobě, jak je výše uvedeno, namítal, že daňový řád explicitně nezakazuje, aby bylo podáno souhrnné daňové přiznání pro zaniklý i nástupnický subjekt, uvádí, že tento postup konzultoval s finančním úřadem. Městský soud v Praze k této námitce uvádí, že není důvodná.

Podle § 240 odst. 4 daňového řádu, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, tedy i v době zániku společnosti Fortuna loterie, platí, že **„Při zániku právnické osoby bez likvidace, včetně zániku právnické osoby při přeměně obchodní společnosti, je právní nástupce této právnické osoby povinen podat řádné daňové tvrzení nebo dodatečné daňové tvrzení o její daňové povinnosti, a to za část zdaňovacího období ke dni zániku, za kterou dosud nebylo podáno, nejpozději do konce následujícího měsíce po jejím zániku;**

není-li právního nástupce, plní tuto povinnost zřizovatel nebo zakladatel. Daňová povinnost zaniklé právnické osoby přechází na právního nástupce nebo zřizovatele nebo zakladatele. Obdobně postupují subjekty se sídlem nebo bydlištěm v zahraničí při zrušení stálé provozovny na území České republiky.“

Z uvedeného podle názoru soudu plyne, že právní nástupce právnické osoby, která zanikla bez likvidace, je povinen do konce měsíce, který následuje po dni zániku této osoby, podat za tuto zaniklou právnickou osobu daňové přiznání. V tomto případě byla tak společnost FORTUNA GAME jako právní nástupce společnosti Fortuna Loterie, k jejímuž zániku došlo dne 31. 12. 2012, povinna podat daňové přiznání za tuto zaniklou společnost do 31. 1. 2013. To, že se mělo jednat o samostatné daňové přiznání za zaniklou společnost, vyplývá ze samotné dikce zákona („*daňové tvrzení (...) o její daňové povinnosti*“). Přiznání měl tedy podat právní nástupce s uvedením, že jde o daňové přiznání za zaniklého plátce. Takové přiznání za zaniklou společnost však bylo podáno až dne 29. 5. 2013, tedy opožděně.

Pokud žalobce namítá, že svůj postup konzultoval s pracovníky Specializovaného finančního úřadu a Generálního finančního ředitelství a k prokázání tohoto tvrzení předložil soudu stanovisko Generálního finančního ředitelství ze dne 22. 1. 2013, soud dospěl ke stejnému závěru jako žalovaný, že z uvedené písemnosti nelze dovodit, že by měl žalobce učinit „souhrnné“ přiznání za zaniklou i nástupnickou společnost.

K námitkám žalobce směřujícím proti výši pokuty uvádí soud, že taktéž nejsou důvodné.

Podle § 250 odst. 1 daňového řádu vzniká daňovému subjektu povinnost uhradit pokutu, nepodá-li daňové přiznání nebo dodatečné daňové přiznání, ačkoliv měl tuto povinnost, nebo učiní-li tak po stanovené lhůtě, a toto zpoždění je delší než pět pracovních dnů, ve výši 0,05% stanovené daně za každý následující den prodlení, nejvýše však 5% stanovené daně. Podle odstavce 5 nesmí být maximální výše částky vyšší než 300 000 Kč. Dle odst. 7 je výše pokuty za opožděné tvrzení daně poloviční, pokud a) daňový subjekt podá řádné daňové tvrzení nebo dodatečné daňové tvrzení do 30 dnů od marného uplynutí lhůty pro jeho podání a b) v daném kalendářním roce nebylo správcem daně u daňového subjektu v době vydání platebního výměru zjištěno jiné prodlení při podání řádného daňového tvrzení nebo dodatečného daňového tvrzení.

K institutu pokuty za opožděné tvrzení daně podle § 250 daňového řádu se vyjádřil Ústavní soud v nálezu pléna sp. zn. Pl. ÚS 24/14 ze dne 30. 6. 2015. V něm Ústavní soud konstatoval, že „*pokuta za opožděné tvrzení daně je sankcí za podání daňového přiznání, hlášení nebo vyúčtování po stanovené lhůtě nebo za jejich nepodání vůbec. Pokuta vzniká přímo ze zákona (ex lege) ve stanovené výši odvozené od daně, daňového odpočtu nebo daňové ztráty, která je předmětem opožděného či nepodaného daňového tvrzení. Konkrétně pokuta vzniká ve výši 0,05 % stanovené daně (...). Pokuta má zčásti charakter časové sankce, tj. výše pokuty narůstá v čase v závislosti na délce prodlení s učiněním daňového tvrzení, v určitých případech má však pokuta stanovenou minimální a maximální hranici. Maximální hranice se použije též v případě, že daňové tvrzení není podáno vůbec, a to ani po stanovené lhůtě. Správce daně pokutu daňovému subjektu sdělí platebním výměrem (deklaratorním rozhodnutím) a současně ji předepíše do evidence daní. Pokuta je splatná do třiceti dnů ode dne oznámení tohoto platebního výměru, proti kterému je možné podat odvolání, jehož podání ale nemá odkladný účinek. Svou povahou pokuta nahradila institut zvýšení daně, který byl*

upraven v ustanovení § 68 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, podle něhož správce daně mohl (ale nemusel), nebylo-li daňové přiznání nebo hlášení podáno včas, zvýšit vyměřenou daň až o 10 %. Jiným způsobem (např. stanovením minimální či maximální výše) nebyla tato sankce limitována. Zda zvýšení daně správce daně uložil, záviselo na jeho správním uvážení, tj. tato sankce nebyla ukládána automaticky. Zákonodárce v nové právní úpravě daňového řádu účinné od roku 2011 naproti tomu zvolil cestu sankce ukládané ex lege, tj. řešení v podobě sankcionování porušení povinnosti předvídatelným a dopředu určitelným způsobem, který vylučuje libovůli ze strany rozhodujícího orgánu a snižuje korupční potenciál.“

Z uvedeného vyplývá, že při ukládání pokuty za opožděné daňové tvrzení podle § 250 daňového řádu nemá správní orgán jakýkoliv prostor pro správní uvážení ohledně důvodnosti či přiměřenosti výše pokuty, neboť daňový řád zcela přesně stanoví, kdy a jak má být výše pokuty v konkrétním případě určena.

V daném případě nejsou splněny zákonné podmínky pro snížení pokuty na poloviční výši, neboť nebyly splněny zákonné podmínky pro takový postup uvedené v § 250 odst. 7 daňového řádu. Pro snížení pokuty je totiž třeba, aby byly kumulativně splněny dvě podmínky, a to, že podání daňového tvrzení do třiceti dnů od marného uplynutí lhůty pro jeho podání a že v daném kalendářním roce nebylo správcem daně u daňového subjektu v době vydání platebního výměru zjištěno jiné prodlení při podání daňového tvrzení. To, že podmínky musí být splněny kumulativně, vyplývá z dikce zákona (spojka „a“). V daném případě je zřejmé, že nebyla splněna již první podmínka, neboť žalobce byl povinen podat daňové přiznání za zaniklou společnost do dne 31. 1. 2013, avšak podal ho až dne 29. 5. 2013, tedy až po téměř pěti měsících od marného uplynutí lhůty pro jeho podání. Uvedené námitky nebyly shledány důvodnými.

Ani námitky žalobce, že postup správce daně při vyměření pokuty za opožděné tvrzení daně je v rozporu se základními zásadami daňového řízení, zejména se zásadou přiměřenosti a efektivnosti, jakož i s cílem samotného procesu správy daní, tedy správného zjištění a stanovení daní a zabezpečení jejich úhrady, nejsou důvodné, neboť správní orgán postupoval podle ustanovení § 250 daňového řádu. Uvedené ustanovení bylo posouzeno i Ústavním soudem, který ve výše uvedeném nálezu neshledal protiústavnost uvedeného ustanovení.

Vzhledem k výše uvedeným důvodům shledal soud námitky žalobce nedůvodnými a žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V daném případě by dle uvedeného ustanovení příslušela náhrada nákladů řízení žalovanému, neboť on měla vzhledem k tomu, že žaloba byla zamítnuta, úspěch ve věci. Žalovaný však náhradu nákladů neuplatnil, soud tak dospěl k závěru, že žalovanému nevznikly žádné náklady přesahující rámec běžné úřední činnosti, a proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. května 2017

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu